

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt tage en lidt anden vinkel på det samme spørgsmål, som hr. Jeppe Kofod har stillet.

Jeg tror såmænd med de holdninger, som udenrigsministeren tidligere har tilkendegivet, at for ham har det været smertefuldt at skulle beskære vores ulandsbistand, fordi jeg ved, at udenrigsministeren personlig synes, at den er meget vigtig, hvis vi skal have en ordentlig verden.

Er det derfor ikke meget beskæmmende for udenrigsministeren at opleve, samtidig med at han har leveret hele det beløb, som man bare bruger som et engangsbeløb, og kun et engangsbeløb, på sygehusområdet her, at hver eneste af ministerkollegerne, der foretager en nedskæring, hvad enten det er daghøjskolerne, det er den brede folkeundervisning, eller hvad pokker det er, så bruger den samme begrundelse, selv om udenrigsministeren på smertefuld vis har betalt hver eneste krone? Mener udenrigsministeren faktisk ikke, at det er lidt uheldigt af de kolleger i regeringen, der på den måde forsøger at vildføre folk?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Altså jeg kan jo ærlig talt ikke, må jeg sige til hr. Jeppe Kofod, være ansvarlig for, hvad den spanske formand får sagt på et pressemøde.

Det, det drejer sig om, er, at det, vi gør i EU og formentlig også gør efter topmødet, er, at vi siger, at de, der ligger over 0,7 pct., og det er den danske indstilling, de skal forblive over 0,7 pct., og det er da, fordi det ville være fuldstændig urimeligt, at de, som har mere end opfyldt FN-målsætningen, skal bære for dem, som ligger under 0,33 pct. Man kan da ikke have den form for mobning af dem, som ligger i front, det er da absurd, det gjorde svenskerne jo heller ikke, da socialdemokraterne i Sverige havde brug for at omplacere nogle midler, så det ville være fuldstændig absurd.

Det, der giver os vægt, er, at vi siger, at vi ligger som nr. 1 med 1 pct., og vi ligger langt foran alle de andre, og nu må de andre se at komme med. Det er jo budskabet fra EU, og der er ikke tale om, at der ligger en aftale, som Danmark ikke lever op til eller bryder. Der ligger ikke nogen aftaler. Der flyder forskellige papirer rundt, og så er der forskellige udenrigsministre, der udtaler sig, men vi træffer jo først beslutningen i morgen eller i overmorgen nede i Barcelona.

Der vil det altså stadig væk være sådan, at Danmark vil presse på, for at de, der ligger under 0,33, kommer op på 0,33 pct., det er svært. Vi vil også presse på, for at de, som er fredet af Kommissionen, som Kommissionen slet ikke forholder sig til, som ligger mellem 0,33 og 0,7 pct., også skal bevæge sig, og at vi, som ligger over 0,7, selvfølgelig bliver over 0,7 pct.

Til hr. Ole Stavad: Nu er det jo altså sådan omkring beskæringerne, at man er gået fra 1,1 pct. til 1 pct., og så vidt jeg husker den forhenværende statsministers udtalelse til f.eks. Jyllands-Posten, så vidt jeg husker 8. januar 2001, så sagde han, at bistanden skal ligge på 1 pct.

Det er derfor interessant, om Socialdemokratiet, hvis det havde været i stand til at bevare regeringsmagten, ville havde ladet procenten vokse og vokse. 1,1 pct. i 2002 og med den almindelige opdrift, der er, var det blevet 1,2 pct. og 1,4 pct. og 1,6 pct. På et eller andet tidspunkt havde Socialdemokraterne sagt, hov, vi har lovet 1 pct., og så havde man placeret sig på 1 pct.

KL 14.30

Så det er det, vi har gjort. Vi har altså placeret det på det tal, som er 1 pct.

Jeppe Kofod (S):

Grunden til, at det er så vigtigt at få forstået, hvad det er for et signal, regeringen og Danmark sender udadtil, er jo, at vi står foran – det ved udenrigsministeren jo også – en financing for development-konference i Mexico her senere i marts måned og så selvfølgelig også det store globale topmøde om bæredygtig udvikling i Johannesburg til august.

Jeg må også sige, at det jo ikke kun er den spanske udenrigsminister, det er faktisk også den danske EU-kommissær, der har med det område at gøre, Poul Nielson, der siger: Som teksten står nu, forpligter lande sig til at fastholde det nuværende niveau. Det står ret tydeligt i teksten.

Så det må i hvert fald bero på en stor grad af misforståelse, at der ikke er enighed mellem de forskellige udenrigsministre. Også Europa-Kommissionen har en helt anden opfattelse end Danmark.

Så mit spørgsmål er bare: Hvad gør Danmark i indeværende år og også næste år? Hvad er det for et område, der skal prioriteres, sådan så man kan skære ned på udviklingsbistanden? Er det den linje, man vil fastholde, eller vil man lave en aftale sammen med de andre EU-kolleger om at fastholde niveauet på udviklingsbistand fra de